

na isä läinud waatma, agga ei julgend, sest et se kaupmees, kelle jures temma esmalt olli olnud, tedda igga polel kui warga ja jooksia laskis järrel ot- sida; — süiski temma iggatses wägga, omma isä jälle nähha sada, ja sowis temma ja omma õedega ühhes ellada ja laskis neid ennese jure tulla, maksis isä wõllad ärra, kasvatas ommad õed illusaste üles ja panni neid kahhe ausa meestele, kes temma sõbrad ollid, mehhele ja kui ep olnud enam temmale mur- ret omma õede peatoidusse pärrast, siis hakkas tem- ma isä naest wõtma. Josep ei otsind ennesele rikka tüttarlast naeseks, waid üht trui, tõteggia, jumma- lafartlikko abbikaast, kellega temma rahholiste ja ar- mastusse sees ellas ja temmaga ühhes kous waeste ja häddaliste ees hoolt kandis. Temma rikkus kas- wis päwast päwani, agga nisammoti ka temma allan- dus ja tanno meel Jummalat wasto, sellepärrast olli ka Jummalat õnnistus temmaga, senni kunni temma omma wanna ea sees omma hinge heitis, ja mitme tuhhandest surno aeda sai sadetud, kus nemmad tem- ma auda omma silma-wega kastsid. —

Wõtta siis, armas luggeja, ka nenda kui Josep, ilka Jõsandat omma Jummalat melespidada, ja ärra unnušta, et: „sedda, kes õige, kistakse ahhas- tussest wälja, agga kes õäl, saab temma asseme- le!“ — Öppet. sanna 11, 8.